அத்தியாயம் 74

சோலாப்பூரைச் சேர்ந்த நாராயண் பட்

எவர் ஒருவர் தன்னைப் பற்றி அவதூறாக பேசுகிறார்களோ, அவர்களை தன்னுடைய பரமபக்தராக மாற்றிக்கொள்வதில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கைதேர்ந்தவர். அவர்களை கிண்டலாக அவமானப்படுத்தி தன்வசம் இழுத்துக் கொள்வார். அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக இந்த நிகழ்ச்சியை காணலாம். சோலாப்பூரில் வசித்து வந்த நாராயண் பட் அவ்வப்போது அக்கல்கோட் வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வார். ஆனால் அவருக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் மீது துளியும் பக்தி கிடையாது. அவர் மற்றவர்களிடம், **"பார், இவர் ஒரு சாமியார், ஆனால் எங்கு வேண்டுமானாலும் சாப்பிடுகிறார். சடங்குகளை மதிப்பதில்லை, சுத்தம்-அசுத்தத்திற்கு வேறுபாடுகள் இல்லை. இவர் எப்படி துறவியாக இருக்க முடியும்?"** என்று கூறுவார்.

ஒருநாள் அவர் சோலாப்பூர் செல்வதற்கு முன்னர் அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்வது போல அவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காகச் சென்றார். தரிசனம் செய்துவிட்டு வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவரிடம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், **"போய் அழு!"** என்றார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறியதைப் பற்றி எதுவுமே யோசிக்காமல் அந்த பிராமணர் சோலாப்பூர் சென்றடைந்தார். அவர் வீட்டுக்கு வந்தவுடன் அவர் வீட்டில் 3000 முதல் 4000 ரூபாய் வரை களவு போயிருந்தது தெரிந்தது. எவ்வளவு விசாரித்த போதும் சரியான துப்பு கிடைக்கவில்லை. உடனே அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் வார்த்தைகளை நினைத்துக் கொண்டார். பரப்பிரம்மமே தனக்கருகில் இருந்தபோதிலும் அவரையும், அவருடைய வார்த்தைகளையும் உண்மை என்று உணர்ந்து கொள்ள முடியாத முட்டாளாக இருந்து விட்டோமே என்று தன்னை நொந்து கொண்டார். பிறகு அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை சந்தேகப்படும் எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டு பரம பக்தராக மாறினார்.

இது ஒரு சிறிய லீலையாகத் தெரிந்தாலும் அதில் அடங்கியிருக்கும் அறிவுரை மிகவும் நுட்பமானது. சந்தேகத்துடன் இருக்கும் ஒருவரை தன்வசம் இழுத்துக் கொள்ளும்போதுதான், குருவின் உண்மையான சக்தி அனைவருக்கும்

வெளிப்படும். ஸ்ரீ ஸ்வாமியால் முடியாது என்பதே கிடையாது! அப்படியிருக்க, அவர் நினைத்தால் அந்த நொடியே அந்த பக்தனிடம் தன் பராக்கிரமங்களை வெளிப்படுத்தி தன் பக்தனாக மாற்றிக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் அப்படி செய்யாமல் அவருக்கு ஒரு இக்கட்டான நிலையைக் கொடுத்து, அதை முன்கூட்டியே அவருக்கு உணர்த்தவும் செய்து பின்னர் தன்வசம் இழுத்துக் கொள்ளும்போது, பக்தன் மாயாஜாலங்கள் என்னும் மாயையை நம்பாமல், குருவின் உண்மையான சக்திகளை உணர்ந்து கொள்வான். ஆகவே குருவின் ஒவ்வொரு செயலுக்கும் ஏதோ ஒரு காரணம் உண்டு என்கிற நம்பிக்கையுடன் அவரிடம் முழுமையாக சரணடைவோமாக!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 75

பஞ்சதசியின் அர்த்தத்தை விளக்குதல்

அக்கல்கோட்டில் உள்ள ரேம் ஜோஷிபுவாவின் வீட்டில் பஞ்சதசி என்றொரு புனித நூல் இருந்தது. அந்த புத்தகத்தை பண்டிதர்களான கண்பத்ராவ் ஜோஷி, கோபால் ஜோஷி, ஜெயதீர்த் புராணிக் போன்றோர் எப்போதும் பாராயணம் செய்வர். ஒருநாள் அப்படி பாராயணம் செய்து கொண்டிருந்தபோது, அங்கிருந்த எவருக்கும் அதன் வியாக்கியானத்தை சரியாக அளிக்க முடியவில்லை. அதனால் அவர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜிடம் சென்று சரியான தெளிவை பெறலாம் என்று எண்ணினர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்துவிட்டு அவருக்கு அருகில் அமர்ந்தவுடன், எந்த ஸ்லோகத்தின் விளக்கத்தை அவர்கள் தெரிந்து கொள்வதற்காக வந்தனரோ அதை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அடிமாறாமல் கூறினார். பின்னர் அதன் வியாக்கியானத்தை அவர்களுக்கு தெளிவாக எடுத்தியம்பினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் அபார சக்தியை எண்ணி அனைவரும் பூரித்தனர். ஒருவர் எளியவர் என்றால் அதற்கு தகுந்த மாதிரியும், ஒருவர் பண்டிதர் என்றால் அதற்கு தகுந்த மாதிரியும் நடந்துகொள்வதில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு இணை அவர் மட்டுமே!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 76

மரப்பலகையில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதுகை

ஒருமுறை சிந்தோபந்த் டோல் தினமும் விஷ்ணு பஞ்சாயதன பூஜை செய்து ஒரு கோடி துளசி இலைகளை சமர்ப்பணம் செய்வதாக பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். அதற்காக தினமும் அவர் வீட்டில் அந்த பூஜையை தவறாமல் செய்து வந்தார். அச்சமயத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அவருடைய வீட்டுக்கு வந்தால் அவருடைய பாதங்களில் துளசியை சமர்ப்பணம் செய்து விடுவார். ஒருநாள் சிந்தோபந்த் டோல் சஹஸ்ரநாமம் சொல்லிவிட்டு தூப தீப ஆராதனை செய்து, நைவேத்தியங்களை முறையாக ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு படைத்துவிட்டு, **"ஸ்வாமி, என்னுடைய வழிபாட்டிற்காக தினமும் உங்களுடைய பாதுகைகள் வேண்டும்"** என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். அதற்கு மஹராஜ், **"சரி, உன் விருப்பம் போல் நடக்கும்"** என்று கூறிவிட்டுச் சென்றுவிட்டார். சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் எந்த மரப்பலகையில் அமர்ந்திருந்தாரோ அதன் மீது மஞ்சள் நிறத்தில் பாதங்கள் தோன்றியிருந்தன. அது பார்ப்பதற்கு ஒரு மணலில் பதிந்த மனிதனின் பாதங்களைப் போலவே இருந்தது. இதைப் பார்த்தவுடன் டோல் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி தனது பிரார்த்தனையை நிறைவேற்றி விட்டதால், தினமும் பக்தியுடன் வழிபட வேண்டும் என்று முடிவு செய்தார். அந்த பாதங்களின் தடத்தை எந்த வஸ்துவைக் கொண்டும் அழிக்க முடியவில்லை. இப்போதும் அந்த மரப்பலகை அக்கல்கோட்டில் உள்ள ஜோஷி மடத்தில் இருக்கிறது. தினமும் நூற்றுக்கணக்கான பக்தர்கள் இந்த பாதுகைகளை தரிசனம் செய்து வருகின்றனர்.

ஜோஷி மடம் உருவான கதை

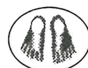
ஜோஷியுடைய வீட்டின் வடக்கு பகுதியில் ஒரு வெற்று நிலம் இருந்தது. அந்த இடத்தில் ஒரு அத்தி மரமும் அதற்கருகில் ஒரு கிணறும் இருந்தது. சில சமயம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் இந்த மரத்தின் கீழ் வந்து அமர்ந்து கொள்வார். ஒருமுறை ஸ்வாமி பக்தர்களான கோபால் பட் மற்றும் மிராஜ்கர் ஆகிய இருவருக்கும் பாதுகைகள் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும் மரப்பலகையை இந்த

மரத்தின் கீழ் ஸ்தாபித்து, ஒரு மடத்தை இங்கு நிறுவ வேண்டும் என்று விரும்பினர். இதைச் செய்ய நம்மிடம் நிதி வசதி இல்லையே என்று இருவரும் குழம்பிக்கொண்டிருந்த போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அவர்களிடம், **"மாளிகையை கட்டி பாதுகைகளை பிரதிஷ்டை செய்யுங்கள்"** என்றார். உடனே அவர்கள், **"பணத்திற்கு என்ன செய்வது?"** என்று கேட்டனர். **"போய் பிக்ஷை எடுங்கள். உங்களுக்கு தேவையான பணம் கிடைக்கும்"** என்றார்.

குருவின் வாக்கை மீறாமல் அவர் கூறியபடியே அக்கம்பக்கத்து கிராமங்களிலிருந்து 4000 முதல் 5000 ரூபாய் வரை கோபால் பட் வசூல் செய்தார். ஆயிரம் ரூபாய் அக்கல்கோட்டிலேயே வசூல் செய்தார். பஞ்சாயத்து அதிகாரிகளின் உதவியுடன் மடம் கட்டப்பட்டது. சாஸ்வத்கர் சாஸ்திரி போன்ற பண்டிதர்களைக் கொண்டு பாதுகைகளுக்கு செய்ய வேண்டிய பூஜைகளை செய்தார். இந்த வழிபாடுகள் தொடங்கிய நாளன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரே அங்கு வந்து, **"ஸ்ரீமன் மஹாகணபதியே நம: நிர்விக்னமஸ்து"** என்று கூறி தொடங்கி வைத்தார். பூஜை சடங்குகள் முடியும் வரை அவர் அங்கேயே இருந்தார். விஷ்ணு பஞ்சாதயனம் செய்யப்பட்டது. பந்தல் வேலைகளுக்கு பலநாள் ஆனது. சிறந்த பக்தரான ஸ்ரீ விநாயக் வாசுதேவ் அக்கல்கோட்டுக்கு வருவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். அவர் 8000 ரூபாய் செலவு செய்து பந்தல் ஏற்பாடு செய்தார். ஜோஷி மடம் சிறப்பாக உருவாகியிருந்தது.

தொடக்கத்தில் இந்த மடத்தை எப்படி உருவாக்குவது என்கிற குழப்பம் அனைவருக்கும் இருந்தபோது, ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அளித்த ஊக்கம் மற்றும் அருளாசியால் அனைத்து வேலைகளும் எந்தவித தடையுமில்லாமல் நடைபெற்று முடிந்தது. இன்றும் நாம் அக்கல்கோட் செல்லும்போது ஜோஷி மடத்தை தரிசனம் செய்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய அருளாசியைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 77

ஒன்று, இரண்டு, மூன்று...

அது மொஹரம் பண்டிகைச் சமயம். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் காஜா பிர் தர்காவில் அமர்ந்திருந்தார். அப்போது அவரைச் சுற்றி பல பக்தர்கள் அமர்ந்திருந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் குழந்தை போல பல லீலைகள் செய்து கொண்டிருந்தார். அரண்மனையிலிருந்து வந்த ஒரு இஸ்லாமியத் துறவி ஒரு தட்டை எடுத்துக் கொண்டு பிக்ஷை எடுத்துக் கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜை கண்டவுடன் அவரை வணங்குவதற்காக அவருக்கருகில் வந்தார். அக்கல்கோட்டில் வசிப்பவர்கள் அனைவரிடமும் ஒரு பழக்கம் இருந்தது. அவர்கள் முஸ்லிம்களாக இருந்தாலும், தாழ்த்தப்பட்டவர்களாக இருந்தாலும், எவ்வளவு வசதியானவர்களாக இருந்தாலும், தாங்கள் செல்லும் வழியில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை கண்டுவிட்டால் அவரை தரிசனம் செய்யாமல் செல்ல மாட்டார்கள். அக்கல்கோட் வாசிகள் உண்மையிலேயே பாக்கியசாலிகள்!

அந்த இஸ்லாமியப் பணியாள் தான் கொண்டுவந்த பிக்ஷை பாத்திரத்தின் மேல் துணியால் மூடினான். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அதை எடுத்து திறந்து பார்த்தபோது அதில் சில சில்லரைக் காசுகள் இருந்தன. அதை எடுத்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் ஒன்று,இரண்டு, மூன்று... என எண்ணத் தொடங்கினார். அதை எண்ணிவிட்டு மீண்டும் அந்த பாத்திரத்தினுள்ளேயே போட்டார். அவ்வாறு பலமுறை செய்து கொண்டே இருந்தார். இதேபோல் சிறிது நேரத்திற்கு தொடர்ந்தது. எண்ணிக்கையின் அளவு அதிகரித்துக் கொண்டே வந்து, 16, 17, 18... எனச் சென்றது. இதை பார்த்தவர்கள் அனைவரும் ஆச்சரியம் அடைந்தனர். அந்த இஸ்லாமியப் பணியாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம், **"மஹராஜ், காசுகள் வருகின்றன"** என்றான். மீண்டும் அவற்றைப் பார்த்த போது அவை ஐந்து அல்லது ஆறாக குறைந்து விட்டது.

இந்த லீலையின் அர்த்தம் என்ன? அனைத்துமே மாயை என்பதை இவ்வாறு விவரிக்கிறாரோ? இதன் அர்த்தம் என்னவாக இருந்தாலும் அவரவர்களுடைய நிலையை பொருத்து மாறுபடுமல்லவா! அவருடைய லீலைகளின் உண்மையான அர்த்தத்தை யாரால்தான் சரியாக விளக்க முடியும்!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 78

ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் கட்டளையை மீறக்கூடாது

கணேஷ் ஹரி சோஹானி

கணேஷ் ஹரி சோஹானியுடைய இரண்டாவது மனைவி இறந்தவுடன் அவர் மூன்றாவது முறையாக திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்பினார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பக்தராதலால் அவரிடம் அனுமதி பெற்ற பிறகு திருமணம் செய்து கொள்ளலாம் என்று எண்ணினார். அந்த நோக்கத்துடன் அக்கல்கோட் வந்தடைந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்துவிட்டு அவரிடம், **"ஸ்வாமி, நான் திருமணம் செய்து கொள்ளலாமா, வேண்டாமா?"** என்று கேட்டார். மஹராஜ் அதற்கு, **"வேண்டாம்!"** என்று பதிலளித்தார். அவர் காலியான புகைக்குழாயை தன் சேவகனிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டு அதில் நெருப்பு பற்ற வைத்து புகைக்கத் துவங்கினார். திருமணத்தின் மூலம் சந்தோஷம் கிடைக்காது என்பதை உணர்த்துவதற்காக இவ்வாறு நடந்து கொண்டார்.

சோஹானி பின்னர் பரோடாவுக்கு சென்றுவிட்டார். காம இச்சை நிறைந்தவன் துறவியின் வார்த்தைகளுக்குக் கட்டுப்படுவானா? அவர் ஒரு அழகான பெண்ணை மணந்து கொண்டார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் வார்த்தைகளை மீறி நடந்து கொண்டதற்கானப் பலனை அனுபவித்தார். திருமணம் முடிந்து எட்டாவது நாள் அவருடைய மனைவி படிக்கட்டிலிருந்து இறங்கும் போது கால் தவறி விழுந்ததால் அவளுடைய இடுப்பில் பலமாகக் காயம் ஏற்பட்டது. அது வாழ்நாள் முழுவதும் குணப்படுத்த முடியாத காயமாக இருந்தது. அவளுக்கு பல வைத்திய முறைகளை கையாண்டும் எதுவும் நிவாரணம் அளிக்கவில்லை. அவள் ஒரு இடத்திலிருந்து இன்னொரு இடத்திற்கு செல்ல வேண்டுமென்றால், ஒருவர் அவளை சுமந்துதான் செல்லவேண்டும். சோஹானி எப்போதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் காலியான புகைக்குழாயை அவர் புகைத்ததை நினைவூட்டிக்கொண்டே இருப்பார். இப்போது என்ன செய்வது! நடந்தவற்றை மாற்றவா முடியும்? இந்த நிகழ்ச்சி நாம் ஒவ்வொரு நொடியும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் வார்த்தைகளை மீறாமல் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதை உணர்த்தும் விதமாக இருக்கிறதல்லவா!

ஸ்ரீபாத பட்டின் தங்கக்காப்பு (bracelet)

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சாமர்த்தர் அப்போது மோடியின் வீட்டில் இருந்தார். ஸ்வாமி பக்தரான ஸ்ரீபாத பட்டும் ஸ்வாமியின் வேலையாளான புஜங்கும் மொஹரம் பண்டிகையின் தாபூத்தை கண்டுகளிக்க ஆவல் கொண்டு அங்கு செல்வதற்காக ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் அனுமதி கேட்டனர். மஹராஜ், **"போக வேண்டாம்"** என்று கூறினார். அவர்கள் அந்த விழாவை கண்டுகளிக்க மிகவும் ஆர்வமாக இருந்தமையால் மீண்டும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் அனுமதி கேட்டனர். மீண்டும் ஸ்வாமிகள், **"மாதர்சோத், போகவேண்டாம்"** என்று அழுத்தந்திருத்தமாக கூறிவிட்டார். ஆனால் விதியின் விளையாட்டோ வேறுவிதமாக இருந்தது. அவர்கள் வேறு சிலரை ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுக்கு அருகில் அமரச் செய்துவிட்டு யாருக்கும் தெரியாமல் அந்த இடத்தை வீட்டுச் சென்றனர். ஸ்ரீபாத பட் தன் கையில் 3 அல்லது 4 தோலாக்கள்(1 தோலா= 11.6g) கனமுள்ள ஒரு கைகாப்பை அணிந்திருந்தார். அதை கூட்டத்தில் யாராவது எடுத்துவிடுவார்களோ என்கிற பயத்தில் அதை புத்திசாலி வேலைக்காரனான புஜங்காவிடம் கொடுத்து பாதுகாப்பாக வைத்துக் கொள்ளும்படி கூறினார். புஜங்கா தான் ஏழை என்பதால் இந்த காப்பை அணிந்துகொள்ள முடியாது என்று கூறினார். ஆனால் ஸ்ரீபாத பட்டோ அவனை கட்டாயப்படுத்தி அணிந்து கொள்ளுமாறு கூறினார். இருவரும் கூட்டத்தில் நுழைந்து தாபூத் நிகழ்ச்சியைக் கண்டு களித்தனர். புஜங்கா சில இனிப்புகள் மற்றும் காய்ந்த பேரீச்சம்பழங்களை வாங்கி வந்து தாபூத்தின் மேல் தூக்கி எறிந்தான். அப்போது கையில் போட்டிருந்த காப்பும் சேர்ந்து சென்றுவிட்டது. ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் வெள்ளத்தில் அதை கண்டுபிடிக்க முடியுமா? இரண்டு மணி நேரங்கள் தொடர்ந்து தேடியும் கிடைக்கவில்லை.

வருத்தத்துடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜிடம் வந்து சேர்ந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் வார்த்தைகளை மீறி சென்றதால்தான் இவ்வாறு நடைபெற்றது என்பதை அவர்கள் புரிந்து கொண்டனர். தங்கள் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் முன்னால் சென்று அழுதனர். **"நான் எவ்வளவு கூறியும் நீங்கள் ஏன் சென்றீர்கள்?"** என்று கேட்டுவிட்டு அவர்களை கடும் சொற்களால் கோபித்துக் கொண்டார். இருவரும் தங்களை மன்னிக்குமாறு பிரார்த்தனை செய்துகொண்டனர். தான் இவ்வளவு அதிகமான பெருமானம் உள்ள தங்கத்தை எப்படி ஸ்ரீபாத பட்டுக்கு திருப்பி அளிப்பது என்று புஜங்கா தன் வேதனையை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் வெளிப்படுத்தினான். மஹராஜுக்கு புஜங்காவின் மீது தனி பிரியம் உண்டு. ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவுக்கு ஜெய-விஜயன் போல இவன் ஸ்ரீ

ஸ்வாமிகளுக்கு வாயிற்காவலனாக இருப்பான். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் புஜங்காவின் மீது பரிதாபப்பட்டு, **“அழாதே! கைகாப்பு தானாகவே வந்து சேரும். அமைதியாக இரு!”** என்று கூறியவுடன் அவருக்கு நம்பிக்கை துளிர்விட்டது.

சில மணி நேரத்திற்கு பிறகு, ஒரு காவல் அதிகாரி இருவருடன் அங்கு வந்தார். முன்பே ஸ்ரீபாத பட்டும் புஜங்காவும் காவல் நிலையத்தில் புகார் அளித்திருந்தனர். அங்கு வந்த இருவரில் ஒருவன் அந்த கைகாப்பை எடுத்திருக்கிறான், இன்னொருவன் அதைப் பார்த்திருக்கிறான். இருவருக்குள்ளும் அதை பிரித்துக் கொள்வதில் மிகுந்த கைகலப்பு ஏற்பட்டதால் அந்த விஷயம் காவல் அதிகாரிக்கு தெரிய நேர்ந்தது. உடனே அவர் மஹராஜிடம் அழைத்து வந்திருக்கிறார். இப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறிய வார்த்தை உண்மையானதை நினைத்து புஜங்கா மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைந்தான். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் வார்த்தைகளை மீறி நடந்துகொண்ட போதிலும், தன் தவறை உணர்ந்து முழுமையாக அடைக்கலம் அடையும்போது அவர் அந்த தவறுகளால் ஏற்படும் துன்பங்கள் அனைத்தையும் சரி செய்துவிடுவார் என்பது இந்த நிகழ்ச்சியின் மூலம் தெளிவாகிறது.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 79

சோலாப்பூரைச் சேர்ந்த நானா சோஹோனி

சோலாப்பூரைச் சேர்ந்த நானா சோஹோனி பல நாட்களாக தனக்கு அக்கல்கோட் அரசு பணி கிடைக்க வேண்டும் என்ற விருப்பத்தில் இருந்தார். அவர் மிகவும் சாமர்த்தியமானவர். எப்படியோ மாலோஜிராவ் ராஜாவை திருப்திப்படுத்தி அக்கல்கோட் மாநிலத்துக்கு வழக்கறிஞராக இவரை நியமிக்கும் படி ஒரு கடிதம் எழுதி பெற்றுக் கொண்டுவிட்டார். மேலும் அரசர் இவரை நியமிக்கும்படி தனிப்பட்ட முறையில் அதிகாரியிடம் கூறியும் இருந்தார். அதனால் பட்டியலில் இவருடைய பெயர் இடம்பெற்றிருந்தது.

அவர் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் அதை காட்டிவிட்டு ஆசீர்வாதம் பெற்றுக்கொள்ள வந்திருந்தார். அந்த கடிதத்தை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் கைகளில் கொடுத்தார். அனைத்தையும் அறிந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அந்த கடிதத்தை வாங்கி இன்னொருவரிடம் கொடுத்தார். இது சோஹோனிக்கு மிகுந்த வருத்தத்தை ஏற்படுத்தியது.

இருப்பினும் தனக்கு அரசரிடமிருந்தே கடிதம் கிடைத்துவிட்டது என்கிற இறுமாப்பில் இருந்தார். என்ன பயன்? மஹராஜிடமிருந்து அனுமதி கிடைக்கவில்லையே! அவர் அந்த கடிதத்தை உயரதிகாரியிடம் கொண்டு சென்று தன்னை அந்த பணியில் நியமிக்குமாறு பணிந்தார். அதற்கு அந்த அதிகாரி, **"எனக்கு வழக்கறிஞர் தேவையில்லை. அரசர் கடிதம் மூலம் என்னோடு தொடர்பு கொண்டால் போதுமானது. நீங்கள் செல்லலாம்"** என்று கூறிவிட்டார். இதைக் கேட்டவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் வார்த்தைகள் உண்மையானதை உணர்ந்து கொண்டார். **"எண்ணெயைத் தடவி மண்ணில் புரண்டாலும் ஒட்டுற மண்தான் ஒட்டும்"** என்பதை இந்த நிகழ்ச்சி உணர்த்துகிறதல்லவா!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 80

வயிற்று வலி பிராமணன்

வைஷ்ணவ பிராமணன் ஒருவர் கடுமையான வயிற்றுவலியில் தவித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் பல நாட்களாக ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சேவைகள் செய்து கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அருகில் சேவைகள் செய்வதற்காக நூற்றிஐம்பதிலிருந்து இருநூறு பேராவது இருப்பர். ஆனால் என்னதான் அவ்வளவு சேவைகள் இருக்கிறது! அவரை மூன்று வேளைகளும் தரிசனம் செய்துகொண்டே அவருக்கருகில் அமர்ந்து கொண்டு தீர்த்த பிரசாதம் வாங்கி அருந்தலாம். அவர்களில் சிலரால் மட்டுமே உண்மையிலேயே சேவைகள்

செய்யமுடியும். அதாவது, சிலர் மட்டுமே பூஜை இடத்தை சுத்தம் செய்வது, மஹராஜின் மெத்தையை சுத்தம் செய்வது, சமைப்பது, பூக்கள் கொண்டுவருவது, மஹராஜ் எங்கேயாவது வெளியே சென்றால் அவருக்குத் தேவையான சாமான்களை கொண்டு செல்வது போன்ற சேவைகளை செய்வர்.

அந்த வயிற்றுவலி பிராமணர் வேப்ப மரத்தின் கீழ் அமர்ந்தபடி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் தன் நோயை குணப்படுத்தும்படி பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். அவரிடம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், **"நான் என்ன உன் அப்பனுக்கு கடன் பட்டிருக்கிறேனா? ஏன் ஒரு சந்நியாசிக்கு முன்னால் வந்து உயிரை எடுக்கிறாய்?"** என்று கூறிவிட்டு அமைதியாக இருந்தார். அதற்கு அந்த பிராமணர், **"எங்களை காப்பாற்ற யார் இருக்கிறார்கள்? தயவு செய்து எங்களுக்கு அருள் புரியுங்கள்"** என்று கேட்டுக்கொண்டார். அவருடைய கெஞ்சல்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை உருக்கதா என்ன! கருணையுள்ளம் கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், **"யானையுடைய சாணத்துடன் உனக்கு மேல் இருக்கும் வேப்பமரத்தின் இலையையும் அரைத்து உண்டால் உன் வயிற்று வலி சரியாகும்"** என்று கூறி அருளினார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறியபடியே அந்த பிராமணனும் செய்தார். அடுத்த நாளும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அந்த இடத்தில்தான் தங்கியிருந்தார். மீண்டும் அந்த பிராமணன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் சென்று, **"ஸ்வாமி, வேப்பிலை மிகவும் கசப்பாக இருக்கிறது"** என்று கூறினார். கற்பகவிருட்சமான ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தன் பக்தனிடம் மிகுந்த கோபத்துடன் ஒரு கிளையை காட்டி, **"ஏ! இந்த கிளையில் உள்ள இலைகளை சாப்பிடு. இவை இனிப்பாக இருக்கும்"** என்று கூறினார். என்ன ஒரு அற்புதம்! அந்த மரத்தின் இரண்டு கிளைகளில் உள்ள இலைகள் கசப்பாகவும், ஒரே ஒரு கிளையில் உள்ள இலை மட்டும் இனிப்பாக இருந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறிய வைத்திய முறையை பின்பற்றியதும் அந்த பிராமணரின் வயிற்றுவலி முற்றிலுமாக குணமானது. பின்னர் அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பரம பக்தரானார் என்பதைக் கூறத்தான் வேண்டுமா?

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 81

பஞ்சாபி நோயாளி

அது சக வருடம் 1786 (கி.பி.1864). நல்ல உயரமான திடகாத்திரமான பஞ்சாபி ஒருவர் தொழுநோயினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தார். அவர் அக்கல்கோட்டுக்கு வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்து வணங்கிவிட்டு அவரிடம், **"நீங்கள் பல அற்புதங்கள் நிகழ்த்துவீர்கள் என்பதை கேள்விப்பட்டு உங்களை தரிசனம் செய்வதற்காக வந்தேன்"** என்று ஆணவமாகக் கூறினார். இதைக் கேட்டு கோபம் அடைந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், **"நீ என்ன நாடகத்தில் அற்புதங்களை பார்த்ததில்லையா? அற்புதங்கள் எல்லாம் பிட்டத்தில் இருக்கட்டும்"** என்று கூச்சலிட்டார். மேலும், **"இனிப்பை தின்றுவிட்டு, வேசியுடன் சல்லாபம் செய்பவன் தானே நீ! உனக்கு இவ்வளவு ஆணவம்! உனக்கு வேசியின் பிறப்புறுப்பு இரவும் பகலும் தேவையாக இருக்கிறது, ஆனாலும் அற்புதங்களை பார்க்க வேண்டுமா?"** என்று கூறிவிட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தன் கோவணத்தை அவிழ்த்து அவர் முன்னால் நிர்வாணமாக நின்றார்.

அங்கு கூடியிருந்த அனைவரின் முன்னிலையிலும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் உண்மைகளை கூறியதைக் கேட்டு அந்த பஞ்சாபி அவமானத்தில் கூனிக்குறுகி நின்றிருந்தார். அவர் குற்ற உணர்வுடன் பல மணி நேரத்திற்கு அந்த இடத்தை விட்டு நகராமல் அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்தார். தன்னுடைய தவறுகளை உணர்ந்து கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தில் விழுந்து தன்னை மன்னிக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டார். அவர் அங்கேயே தங்கி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சேவைகள் செய்தார். இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு நோயில் இருந்து விடுபட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் அனுமதியுடன் தன் சொந்த ஊருக்குச் சென்றார். எவ்வளவு பெரிய தவறுகள் செய்திருந்தாலும் அதை உணர்ந்து கொண்டு மன்னிப்பு கேட்கும்போது, அதை மன்னித்தருள்வது தானே ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் உண்மையான குணம்! அந்த பஞ்சாபியை அவமானப்படுத்த வேண்டும் என்பதோ, தான் அனைத்தையும் அறிந்தவர் என்பதை வெளிப்படுத்தவோ ஸ்ரீ ஸ்வாமி இவ்வாறு நடந்து கொள்ளவில்லை. அனைவரும் நல்லொழுக்கத்துடன் வாழ்ந்து நற்கதியை அடைய வேண்டும் என்பதுதான் அவருடைய விருப்பம். ஒருவருக்கு அருட்கடாக்ஷம் இல்லையென்றால் இது போன்ற கடுமையான வார்த்தைகள் கூட ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடமிருந்து கிடைக்காதல்லவா! பாக்கியம்

செய்தவர்களை மட்டுமே ஸ்ரீ ஸ்வாமி இவ்வாறு வசைபாடி நல்வழிப்படுத்தி தன்வசம் இழுத்துக் கொள்வார்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 82

புதையல்

கோவிந்த சாஸ்திரி

அக்கல்கோட்டில் கோவிந்த சாஸ்திரி என்கிற பக்தர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் ஒரு சந்நியாசி. இருப்பினும் அவர் தன்னுடைய குடும்பத்தைப் பற்றிய கவலையால் மிகவும் குழம்பியிருந்தார். தன்னுடைய குடும்பத்தை சரியாக நிலைநிறுத்திவிட்டால் நிம்மதியாக ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடன் நேரம் செலவழிக்கலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டிருப்பார். மனக்குழப்பங்களினால் பிக்ஷை எடுக்கக்கூட தெம்பில்லாதவராக இருந்தார். என்ன செய்வது? வேறு வழியேதுமில்லையே! ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ்தான் அனைவருடைய கவலைகளையும் தீர்த்து வைக்கிறாரே! அவரை கேட்டால் என்ன! இல்லையேல் என் விதியைத்தான் நொந்துகொள்ள வேண்டும் என்று தன் மனதில் நினைத்துக் கொண்டே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்ய அமர்ந்தார். அவருடைய முகத்தைப் பார்த்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி, **"உன்னுடைய வீட்டின் பின்புறத்தில் ஒரு துபாரி மரம்(செம்பருத்தி போல ஒரு பூவகை மரம்) இருக்கிறது. கடவுளை நினைத்துக் கொண்டு அதன் கீழ் தோண்டி அங்கு இருப்பதை எடுத்துக் கொள்"** என்றார். இதைக் கேட்டவுடன் சாஸ்திரி புவாவின் சந்தோஷத்திற்கு எல்லையே இல்லை. வீட்டுக்குச் சென்று அந்த மரத்தின் கீழ் தோண்டினார். அங்கு ஒரு புதையல் இருந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் அனுக்கிரகத்தை எண்ணி மிகவும் சந்தோஷம் அடைந்தார். பின்னர் அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் முழுமையாக சரணடைந்து அவருக்குச் சேவைகள் செய்து வந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் சமாதிக்குப் பின்னர் அவர் காசிக்குச் சென்று விட்டார்.

இந்த நிகழ்ச்சி மிகவும் எளிமையானதாக தோன்றினாலும், அதில் பொதிந்திருக்கும் மிக அற்புதமான உட்கருத்தை அறிந்துகொண்டோமானால்,

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஒரு கற்பகவிருட்சம் என்பது நமக்கு விளங்குகிறது அல்லவா!

பசப்பா தேளி (எண்ணெய் வியாபாரி)

கொங்கன் என்கிற ஊரிலிருந்து வாரிசில்லாத பிராமண தம்பதி அக்கல்கோட் வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்தனர். அப்போது வறுமையினால் வாடிக் கொண்டிருந்த தேளி என்கிற எண்ணெய் வியாபாரி தன் மூன்று மகன்களுடன் தரிசனத்துக்காக வந்திருந்தார். எவ்வளவு உழைத்தும் அவருக்கு போதவில்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் புகழைக் கேட்டு தரிசனத்திற்காக வந்திருந்தார். தரிசனம் செய்துவிட்டு சில நாட்கள் அங்கேயே தங்கியிருந்தார். ஒருநாள் கொங்கனில் இருந்து வந்திருந்த பிராமணர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சாமரம் வீசிக்கொண்டிருக்க, அவரது மனைவி ராதாபாய் அவருக்கருகில் நின்று கொண்டிருந்தாள். மஹராஜ் அந்த பெண்ணின் முகத்தைப் பார்த்து, **“லிம்பே (இது அவளுடைய பூர்வ ஜென்ம பெயராக இருக்கலாம்) இங்கு வா! இந்த தேளி உன் பூர்வ ஜென்மக் கணவர். இவர்கள் மூவரும் உன் வயிற்றில் பிறந்தவர்கள். இவர்களை உன்னருகில் அழைத்துக்கொள்”** என்றார். இந்த வினோதமான வார்த்தைகளைக் கேட்ட ராதாபாய்க்கு மிகவும் தர்ம சங்கடமாகிவிட்டது. அதனால் அவள் தன் தலையை குனிந்தவாறு கூனிக்குறுகி நின்றிருந்தாள். அந்தப் பெண்ணை விட அவளுடைய மகன்கள் வயதில் மூத்தவர்களாக இருந்தாலும், அவர்கள் மூவரும் அவளை அன்போடு, **“அம்மா,அம்மா...”** என்று அழைத்தனர். இதைக்கண்டதும் தேளியின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தோடின. பின்னர் அந்தப் பெண்ணும் தன் குழந்தைகளை மிகுந்த அன்போடு அவர்களை அருகில் அழைத்து, வாஞ்சையோடு அவர்களின் முகத்தை தழுவிக்கொண்டாள்.

இக்காட்சியை கண்ட அனைவரும் திக்குமுக்காடிப் போனார்கள். இப்படிப்பட்ட காட்சிகளை இவர்கள் எவருமே கண்டதுமில்லை, கேள்விப்பட்டதுமில்லை. கருணையுள்ளம் கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அந்த பெண்ணைப் பார்த்து, **“லிம்பே! நீ இந்த தேளியுடன் செல். அவருடைய வீட்டின் மேற்கு பகுதியில் வண்ணம் பூசப்பட்ட ஒரு தூண் இருக்கிறது. அதற்குக் கீழ் ஒரு ஒரு பானையில் செல்வத்தை நிரப்பி நீ புதைத்து வைத்திருக்கிறாய். எந்தவித பேராசையும் இல்லாமல் அதை எடுத்து தேளியிடம்**

கொடுத்து விடு. அப்படிச்செய்தால் அவருடைய வறுமையும் ஒழிந்து விடும், உனக்கும் மகன் பிறப்பான்" என்று கூறினார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் கட்டளையை நிறைவேற்றுவதற்காக அக்கல் கோட்டிலிருந்து 48 மைல் தொலைவில் இருக்கும் தேளியின் வீட்டுக்கு அவர்கள் சென்றனர். அந்த குறிப்பிட்ட தூணின் கீழ் தோண்டியவுடன் ஒரு புதையல் கிடைத்தது. அதில் பொன்னும்,ரத்தினங்களும், காசுகளும் இருந்தன. அவர்களிடம் அனைத்து செல்வங்களையும் ஒப்படைத்துவிட்டு பிராமண தம்பதி அக்கல்கோட் வந்தடைந்தனர். அங்கு சில நாட்கள் தங்கியிருந்துவிட்டு தங்கள் சொந்த ஊருக்கு சென்றனர். அதே வருடத்தில் அவர்களுக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான். இந்த நிகழ்ச்சியைப் பற்றி அறிந்துகொண்ட பக்தர்கள் அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் சர்வ வல்லமையை எண்ணி ஆச்சரியம் அடைந்தனர்.

இந்த அற்புதமான லீலையில் மூலம் அந்த பெண்மணிக்கும் தேளிக்கும் இடையே இருக்கும் பூர்வ ஜென்மத்து கர்ம பந்தத்தை நினைவூட்டி, அவர்கள் இருவரின் பிரார்த்தனைகளையும் நிறைவேற்றி வைத்தார். அவர்கள் இருவரையும் ஒரே நேரத்தில் அக்கல்கோட் வரவழைத்து இப்படிப்பட்ட அற்புதங்களை நிகழ்த்திக் காட்டும் வல்லமை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளைத் தவிர வேறு எவரால் முடியும்?

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 83

புனேவிலிருந்து வந்த பக்தர்

அது சக வருடம் 1789 (கி.பி. 1867). ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அக்கல்கோட்டில் ஸ்ரீ விஷ்ணு புவா ஓந்த்கர் வீட்டு தாழ்வாரத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அவர் தான் ஸ்ரீ நரசிம்மரின் அவதாரம் என்பதை நிரூபிக்கும் விதமாக கடும் கோபத்திலிருந்தார். அவர் கோபத்தில் இருக்கும் போது அவரிடம் நெருங்குவதற்கு எவருக்கும் துணிவிருக்காது. அவருடைய கோபத்தின் தீவிரத்தைப் பார்த்தால் அனைவரும் வலுவிழந்தது போல் ஆகிவிடுவர், பிறகு அவருக்கருகில் செல்ல எவருக்கேனும் பலம் இருக்குமா என்ன? அந்த

கோபமான உருவம் அவ்வளவு வினோதமாக ஆக்ரோஷம் நிறைந்ததாக இருக்கும்.

அந்த வருடத்திலேயே ஒருநாள் புனேவிலிருந்து ஒரு தம்பதியும், அந்தப் பெண்ணின் சகோதரனும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக வந்தனர். அந்த தம்பதிக்கு குழந்தையில்லை. அந்தப் பெண் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை வணங்கிவிட்டு ஒரு பாத்திரம் முழுவதும் பதினான்கு வகையான இனிப்புகளைத் தயார் செய்து எடுத்து வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சமர்ப்பணம் செய்தாள். மஹராஜ் மிகுந்த கோபத்துடன், **"நன்றி கெட்டவளே, இந்த பாத்திரத்தை ஏழு வருடங்களாக நீ உறவில் இருந்த உன் சகோதரனிடம் கொடு. இதை ஏன் என்னிடம் அளிக்கிறாய்? என்னுடைய ஆண்குறி ஒன்றும் எழும்பாது"** என்று ஆவேசமாகக் கூறினார். இப்படிப்பட்ட கடுமையான சொற்களைக் கேட்டவுடன் சகோதரனும் சகோதரியும் பயத்தில் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்கு ஏதாவது நடந்துவிடுமோ என்கிற பயத்தில் அந்த இடத்தைவிட்டு ஓடி விட்டனர். அனைத்திற்கும் சாட்சியாக விளங்கும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் இந்த லீலையைக் கண்ட அனைவரும் பிரமிப்படைந்தனர். பின்னர் அப்பெண்ணின் கணவரை ஆசீர்வதித்து தேற்றி அனுப்பி வைத்தார்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு, சோகா மேளா பஜனை குழு ஒன்று வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடைய நரசிம்ம ரூபத்தைப் பார்த்துவிட்டு ஸ்ரீ நரசிம்மர் பிரகலாதனுக்கு அருள் பொழிந்ததை விவரிக்கும் பாடல்களைப் பாடினர். அனைவரும் அந்த கருணை ததும்பும் பஜனை பாடலை ரசித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கோபத்தில் இருந்த போதிலும், அவருடைய மனது இளகி அன்பை வெளிப்படுத்தும் விதமாக உரக்கமாக சிரித்தார். இரண்யகசிபுவை வதம் செய்யும் கட்டம் வந்த போதிலும் அவருடைய கோபம் தணியவில்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் கடும் கோபத்தைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியாமல் அவருடைய சேவகர்களே அந்த இடத்தை விட்டு ஓடிவிட்டனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு இரவும் பகலும் சேவைகள் செய்து கொண்டிருந்த ரமாவுக்கும் அவருக்கருகில் செல்ல துணிவில்லை.

அப்போது ஐந்து வயது குழந்தையான பிரகலாத் எந்தவித பயமுமின்றி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தை இறுக்கமாகப் பற்றிக் கொண்டான். உடனே தாயுள்ளம் கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் கோபம் நீரில் தணியும் நெருப்பு போல அடங்கி சாந்தமானார். அவர் மிகுந்த கருணையோடு ப்ரஹல்லாத்தை ஆசீர்வதித்தார். தாழ்த்தப்பட்ட ஒரு பக்தரை ஆசீர்வதித்து பிரசாதம்

அளித்துவிட்டு, **"உன் மகன் மிகப்பெரிய ஞானியாவான். உன் வாழ்நாள் முழுவதும் உணவுக்கும் உடைக்கும் பஞ்சம் இருக்காது"** என்று கூறினார். இதைக் கேட்டவுடன் அந்த பக்தர் மகிழ்ச்சியடைந்து, **"மஹராஜ், நான் இவ்விஷயத்தை உங்களிடம் தெரிவிக்கத்தான் வந்தேன். உண்மையில் நீங்கள் பரப்பிரம்மா. நான் உங்கள் பணிவான சேவகன். என்னுடைய எண்பதாவது வயதில் இப்போதுதான் உங்களுடைய பாதத்தை வணங்கும் பாக்கியம் எனக்கு கிடைத்திருக்கிறது. எனக்கு ஞானேஸ்வரி நன்றாகத் தெரியும், இருப்பினும் அதில் பொதிந்துள்ள அர்த்தங்கள் சிலவற்றை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை"** என்று கூறினார். அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ், **"உன் மகனே தன் அனுபவங்களைக் கொண்டு உனக்கு விளக்கம் அளிப்பான்.போ!"** என்று கூறி அனுப்பினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் அமுதம் ததும்பும் வார்த்தைகளைக் கேட்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் அந்த வயதானவர் விடைபெற்றுச் சென்றார். சர்வ வியாபியான ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் லீலைகளுக்கு ஈடு இணை உண்டோ?

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 84

மும்பையைச் சேர்ந்த ஸ்ரீராம் பிரபு

மும்பையைச் சேர்ந்த ஸ்ரீராம் பிரபு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்ய வந்திருந்தார். அவருடன் இனிப்பு நிறைந்த தட்டு மற்றும் பூஜைக்கு தேவையான பொருட்களுடன் ஒரு பிராமணரை அழைத்து வந்திருந்தார். அவர்கள் தரிசனம் செய்தபின்னர், அந்த பிராமணரிடம் இனிப்புத் தட்டை கீழே வைக்குமாறு ஸ்ரீராம் பிரபு கூறினார். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ், **"மாதர்சோத், 5000 ரூபாயை வைத்துவிட்டு அதை எடுத்துக்கொள். அதை பத்திரமாக வைத்துக்கொள்"** என்று கூறினார். இதே வரியை அவர் மூன்று முறைகள் மீண்டும் மீண்டும் கூறினார். இதைக்கேட்ட அந்த அந்த பிராமணர், **"நான் சமையல் செய்து என் வயிற்றை நிரப்பிக் கொள்கிறேன். என்னிடம் 5000/- ரூபாய் ஏது?"** என்று வினவினான்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி அமர்ந்திருந்த இடத்திற்கு பின்னால் ஒரு மதிற்சுவர் இருந்தது. திடீரென அனைவர் முன்னிலையிலும் ஒரு வயதான பக்கிரி கருப்பு நாயுடன் மதில் சுவருக்கு அருகில் அமர்ந்திருப்பதை அங்கிருந்தவர்கள் அனைவரும் கண்டனர். இனிப்பு நிறைந்த தட்டை அந்த பிரமணரிடம் கொடுத்த ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், **"அவருக்கு இதை ஊட்டி விடு"** என்று கூறினார். அந்த பிராமணரும் அவ்வாறே செய்தார். நாயுடன் இருந்த பக்கிரி ஐந்து கவளத்தை தவிர மீதமிருந்த அனைத்தையும் உண்டுவிட்டார். ஸ்ரீராம் பிரபு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தன் மனநிறைவுடன் தரிசனம் செய்துவிட்டு தன் வீட்டுக்குச் சென்றுவிட்டார். அந்த பக்கிரி உண்டுவிட்டு மீதமிருந்த உணவை தான் உண்ணலாமா வேண்டாமா என்கிற சந்தேகம் அவருக்கு ஏற்பட்டது. இதை நிவர்த்தி செய்து கொள்வதற்காக அவர் பலரிடம் வீடுவீடாக சென்று ஆலோசனை செய்தார். அவர்கள் அனைவரும் இதை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடமே கேட்டு தெரிந்து கொள்ளுமாறு கூறிவிட்டனர். அந்த பிரபு மீண்டும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்வதற்காக வந்தபோது,ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் எப்போதும்போல அவரை பார்த்தவுடன், **"உனக்கு வேண்டுமென்றால் அதை சாப்பிடு. இல்லையேல் திருப்பி கொடுத்துவிடு. இதை ஏன் வீடுவீடாக சென்று கேட்கிறாய்?"** என்று கேட்டார். இதைக் கேட்டவுடன் பிரபு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை வணங்கிவிட்டு அவருடைய வீட்டுக்கு வந்து அந்த இனிப்புகள் முழுவதையும் ஒரு துளிகூட மீதம் வைக்காமல் உண்டு முடித்தார்.

அடுத்த நாள் காலையில் மீண்டும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்துவிட்டு மும்பை சென்றடைந்தார். பிரபுவுடன் வந்த பிராமணர் அவருடைய அத்தையின் வீட்டில் சமையல் வேலை செய்துகொண்டிருக்கிறார். அந்த பிராமணரின் முதலாளி மிகுந்த செல்வந்தர். பிராமணரின் நம்பகத்தன்மையை பாராட்டும் விதமாக அவருக்கு ரூபாய் 5000/- வெகுமதியாக அளித்தார்கள். அவருக்கு இவ்வளவு பெரிய தொகையான ரூபாய் 5000/- கிடைக்கும் என்பதை அவர் கனவில் கூட எண்ணிப் பார்த்ததில்லை. ஸ்ரீராம் பிரபுவும் மிகவும் வளமான வாழ்க்கை வாழ்ந்தார். இவை அனைத்தும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் அருள் ததும்பும் ஆசீர்வாதங்களினால் மட்டுமே நடைபெற்றது என்பது பரம சத்தியம்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

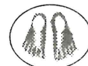
அத்தியாயம் 85

நாடகக்காரி ராதாபாய்

மிகவும் அழகாகவும் திறமையாகவும் பாடக்கூடிய ராதாபாய் என்னும் நாடகக்காரி(வேசி) ஒருத்தி அக்கல்கோட்டில் சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக வந்திருந்தாள். அவள் தன்னுடைய அழகில் மயங்காதவர் எவரும் இல்லை என்கிற கர்வத்தில் இருந்தாள். அவள் அனைவரையும் வசீகரிக்கும் உடையை அணிந்துகொண்டு, ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடைய ஆசீர்வாதத்தை பெறுவதற்காக அவரின் பாதத்தில் பணிந்தபோது அவருடைய தகதகக்கும் மேனியை கண்டவுடன் "**இந்த துறவிக்கு பெண்களின் தொடர்பு இருக்குமா இல்லையா**" என்ற சந்தேகம் அவளுக்கு ஏற்பட்டது. உடனே அவள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் தன் மார்பகங்களைக் காட்டி, "**நான் உங்களுக்கு இரண்டு விலைமதிப்பற்ற பரிசுகளை கொண்டு வந்திருக்கிறேன்**" என்று கூறினாள்.

அவள் மனதில் தீய எண்ணம் துளிர் விடும் போதே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவளுடைய முகத்தைப் பார்த்து, "**ஆணுடைய உருவத்துக்கும் பெண்ணுடைய உருவத்துக்கும் வித்தியாசம் என்ன? உனக்கு ஆண் உருவம் வேண்டுமா?**" என்று கேட்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் சர்வ வல்லமையை எண்ணி ஆச்சரியம் அடைந்த அப்பெண், "**மகராஜ், மார்பகங்கள் போன்ற அங்கங்கள் பெண்களுக்கு உண்டு. ஆனால் ஆண்களுக்கு அது இல்லை**" என்று கூறினாள். இதைக் கேட்டவுடன், "**உன் மார்பகங்களை ஒரு பிராமணனுக்கு கொடுத்துவிடு. இங்கே என்ன பார்க்கிறாய்?**" என்று கடுமையான சொற்களைக் கூறியவுடன் அவள் ஸ்வாமிகளின் பாதத்தில் நமஸ்கரித்துவிட்டு தன் சொந்த ஊருக்குச் சென்று விட்டாள்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு ஒரு அற்புதம் நடந்தது. எந்தவித நோயும் ஏற்படாமல் ராதாவின் மார்பகங்கள் சுருங்கின. நாளாவட்டத்தில் அது ஆண்களுடைய மார்பபைப் போல ஆனது. எப்படி ஒரு சிற்பி மண்சிலையை கலைத்து வேறொரு வடிவம் உருவாக்குவானோ அதே போல ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும் மனித உடலை உருமாற்றிவிட்டார். முன்பு அவளைப் பார்த்தவர்கள் அனைவரும் அவளுடைய உடலில் ஏற்பட்ட மாறுதல்களை கண்டு திகைத்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் இதுபோன்ற உடலில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்திய பின் அவள்

ஆண்களுடன் கொண்டிருந்த உடலுறவை முற்றிலுமுமாக நிறுத்திக்கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் சரணாகதி அடைந்தாள்.

அழகு என்பது நிரந்தரமற்றது என்பதை அவள் புரிந்து கொண்டாள். அவளுடைய உடல் மீது அவள் கொண்டிருந்த அகம்பாவம் முற்றிலுமாக நீங்கியிருந்தது. பின்னர் ராதா யோகினியாகி, தன் மீதமுள்ள வாழ்நாட்களை காசி மற்றும் பிருந்தாவனத்தில் கழித்தாள். அவள் செய்திருந்த பாவங்கள் அனைத்தும் கங்கையில் கரைக்கப்பட்டு, அவள் மிகவும் தூய்மையானவளாக மாறினாள். ஸ்ரீ ஸ்வாமி அனைவரின் மீதும் கருணை கொண்டவர். அவர் பாவங்கள் மற்றும் துன்பத்தில் இருப்பவர்களை தன்னிடம் இழுத்துக் கொண்டு, அவர்களை நல்வழிப்படுத்துவதிலேயே முனைப்பாக இருப்பார் என்பதற்கு இந்த நிகழ்ச்சி மிகச்சிறந்த எடுத்துக்காட்டு.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 86

துறவிக்கு தத்த தரிசனம்

சக வருடம் *1791* இல் (கி.பி. *1869*), மார்கழி மாதத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும் அவருடைய சேவகர்களும் அக்கல்கோட்டுக்கு அருகில் இருக்கும் சில கிராமங்களில் உலாவிக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது அவர் முன் ஒரு துறவி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்வதற்காக வந்தார். அவர் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் தரிசனத்தை பெறுவதற்காகக் கடுமையான பயிற்சிகளையும் அனுஷ்டானங்களையும் மேற்கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் அற்புதமான மேனியைக் கண்டவுடன் அவர் மௌனமாகி நின்றுவிட்டார். அவருடைய தவத்தின் பலனை அவருக்கு அளிக்க விருப்பட்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், தானே தன் ஆசனத்தை விட்டு எழுந்து நின்று தரிசனம் அளித்தார். அந்த பக்தருக்கு மூன்று தலைகளும், ஆறு கரங்களும் கூடிய ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயராக காட்சியளித்தார். அந்த துறவி மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்து, **"நாங்கள் அறியாமையில் மூழ்கியிருக்கும்**

போது, உங்களுடைய உண்மையான உருவத்தை யாரால்தான் அறிந்துகொள்ள முடியும்? ஸ்வாமி, நீங்கள்தான் பரப்பிரம்மா, தத்தாத்ரேயர். உங்களுடைய தரிசனத்தின் அருளினால் என் கர்மா நிறைவேறிவிட்டது" என்று கூறி வணங்கினார். அவர் அங்கு சில நாட்களுக்கு தங்கியிருந்துவிட்டு தன் சொந்த ஊருக்குச் சென்றடைந்தார்.

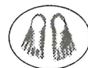
ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 87

சையத் என்கிற முஸல்மான்

அது சக வருடம் 1776 (கி.பி. 1854), அன்று புரட்டாசி மாதம் தேய்பிறை, சஷ்டி வியாழக்கிழமை. அன்றைய நாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தேஷ்முக் வீட்டு தாழ்வாரத்தில் அமர்ந்திருந்தார். மதியம் 3 மணியளவில் மொஹலாயிலிருந்து சையத் என்கிற முஸல்மான் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்வதற்காக வந்தார். அச்சமயத்தில் வாமன்புவா கீர்த்தனைகள் பாடுவதற்காக வீணையை மீட்ட தயாராகிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அருகில் அவருடைய சேவகர்கள் சிலர் இருந்தனர். கதவுக்கருகில் இருந்த சேவகர்களிடம் சையத், **"ஏ! அக்கல்கோட் ஸ்வாமி எங்கிருக்கிறார்?"** என்று கேட்டார். அதை தன் காதில் வாங்கிக்கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், **"ஸ்வாமி ஆண்குறி மேல்தான் அமர்ந்திருக்கிறார். ஸ்வாமி அக்கல்கோட்டில்தான் இருக்கிறார். உனக்கு தேவையானது இங்கு இருக்கிறது"** என்றார். இதைக் கேட்டவுடன் அவர் இருந்த இடத்திலேயே உறைந்து பேச்சற்று நின்றிருந்தார். அவர் சமாதி நிலைக்கு சென்றுவிட்டார். சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு அவர் தன் கண்களை திறந்துவிட்டு, தன் மனதில் எழும்பும் அபரிமிதமான அன்பைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல், அவருடைய தொண்டை அடைத்துக்கொண்டு கண்ணீராக வெளிவந்தன.

அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் பணிந்துவிட்டு, **"பர்வர்திகரே (பெர்சிய மொழியில் ரட்சகன்), ஏழைகளின் பங்காளனே, நீங்கள்தான் கடவுள். இதில்**

எந்த தவறும் இல்லை. நான் உங்களுடைய தரிசனத்தை என் மனதில் கண்டேன். கடவுளே! இந்த லீலையை நான் எவ்வாறு வர்ணிப்பது? என்னுடைய மதம் எனக்கு தெரியும். நான் பலமுறை குர்ஆன் படித்திருக்கிறேன். அதில் கூறப்பட்டுள்ள நான்குவிதமான மஜிலிகளை பலமுறை செய்து பார்த்திருக்கிறேன். இருப்பினும் எனக்கு எந்தவிதாமான மாறுதல்களும் ஏற்படவில்லை. எனக்கும் வயதாகிவிட்டது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹாராஜை தரிசனம் செய்த பின்னர் என்னுடைய ஆழ்மனதில் சாஹேபின் தரிசனத்தை பெற்றவுடன், அவர் கடலலைகளின் ஓசையை கொடுத்தருளினார். என்னுடைய வாழ்க்கையின் லட்சியத்தை அடைந்துவிட்டேன். நான் உங்களுடைய சேவகன். எனக்கு கட்டளையிடுங்கள்" என்று கூறிவிட்டு அவர் கொண்டு வந்திருந்த பதார்த்தங்களை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்குப் படைத்தார். அங்கு சில நாட்களுக்குத் திருப்திகரமாக தங்கியிருந்துவிட்டு ஹைதராபாத் சென்றடைந்தார்.

இந்த லீலையில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், ஆண்குறி மேல் என்று குறிப்பிட்டது மூலாதாரத்தை, தான் அக்கல்கோட்டில் இருப்பதாக கூறியது என்னவென்றால், **"அக்கல்"** என்றால் ஞானம் என்று பொருள் படும். ஸ்ரீ ஸ்வாமி தன்னை ஞானம் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

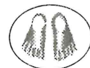
அத்தியாயம் 88

தாதா சாஹேப் வின்சுர்கர்

ஸ்ரீ மாதவ்ராவ் தாதாசாஹெப் வின்சுர்கர் அக்கல்கோட் மாநிலத்தின் ஆட்சியாளர் பொறுப்பில் இருந்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பரம பக்தர். சில சமயங்களில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவருடைய வீட்டுக்குச் செல்வார். அச்சமயங்களில் தாதாசாஹெப் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அபிஷேகம் செய்து ஷோடச உபசாரங்கள் செய்து, அவருக்கு உணவை ஊட்டி விடுவார். அதற்குப் பின்னர் தாதாசாஹெப் உணவருந்துவார். இரவு நேரங்களில் அவர் பஜனைகள் செய்வார். மகராஜ் சில சமயம் அந்த பஜனைகளில் கலந்து கொள்வார்.

தாதாசாஹேபுக்கு தொடைப் பகுதியில் சிறிய அளவில் வெண்குஷ்டம் நோய் தாக்கியிருந்தது. அந்த நோய் மற்ற இடங்களுக்கெல்லாம் பரவிவிடுமோ என்று அவர் பயந்து கொண்டிருந்தார். ஒருநாள் அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் தரிசனத்துக்காக வந்திருந்தபோது ஸ்வாமி அன்று மிகுந்த சந்தோஷமான மனோநிலையில் இருந்தார். அவர் தன்னுடைய தொடைப் பகுதியில் இருக்கும் நோய் குணமாக பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். மகராஜ் அவரிடம், **"இதன் பெயர் என்ன?"** என்று கேட்டதற்கு, **"அனைவரும் வெண்குஷ்டம் என்று கூறுவார்கள்"** என்றார். பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அவரிடம், **"உன் விரலில் இருப்பது என்ன?"** என்று கேட்டதற்கு அவர் மோதிரம் என்று கூறியவுடன், **"அது என்ன கல்?"** என்று கேட்டார். அது ஒரு வெள்ளைக்கல் மோதிரம். மஹராஜ் உடனே **"அதைத் தூக்கி எறிந்து விடு"** என்றார். முன்னூறு ரூபாய் மதிப்புள்ள மோதிரத்தை எப்படி தூக்கி எறிவது என்கிற யோசனையில் அதை கழற்றி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் விரலிலேயே அவர் அணிவித்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி அந்த மோதிரத்தை சோளப்பாவிடம் அளித்தார். அந்த மோதிரத்தை விற்று அந்த பணம் கோவிலுக்காகவும் மஹராஜின் தேவைகளுக்காகவும் செலவழிக்கப்பட்டது. ‚பின்னர் சில நாட்களுக்குப் பிறகு தாதாசாஹேபுடைய வெண்குஷ்டம் முற்றிலுமாக மறைந்து போனது.

ஒருநாள் வின்சுர்கர் தன்னுடைய அலுவலக வேலையை செய்து கொண்டிருந்த போது, ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அங்கு வந்தார். அவரைக் கண்டவுடன் தன் நாற்காலியை விட்டு எழுந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை அங்கு அமருமாறு பணிந்தார். சில நேரங்களுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவருடன் உரையாடிவிட்டு, **"இப்போதே உன் மேசை, நாற்காலி மற்றும் உன் பொருட்கள் அனைத்தையும் ஒட்டகத்தின் மேல் ஏற்றிக்கொண்டு கிளம்பு"** என்றார். வின்சுர்கருக்கு ஏதும் புரியவில்லை, **"மஹராஜ் எங்கே கிளம்பச் சொல்கிறீர்கள்"** என்று கேட்டார். அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி, **"ஆயிரக்கணக்கான லட்சக்கணக்கான மக்கள் வணக்கம் தெரிவிக்கும் இடத்திற்குச் செல்"** என்று கூறிவிட்டு சென்றுவிட்டார். சில நாட்களுக்குப் பிறகு தாதாசாஹேபுக்கும் மாலோஜிராவ் ராஜேவுக்கும் இடையே சண்டை மூண்டது. இந்த விஷயத்தை கேள்விப்பட்ட அன்னாசாஹெப் வின்சுர்கர் தாதாசாஹேப்பை வின்சுர்கர் மாநிலத்தின் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு அழைப்பு விடுத்தார். அதைத்தான் ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவருக்கு முன்பே உணர்த்தினார்.

கர்மாவின் பலன்களை அனைவரும் அனுபவித்துத்தான் தீரவேண்டும். ஆனால் அனைத்தையும் முன்கூட்டியே தன் பக்தர்களுக்கு அறிவுறுத்தும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பக்தர்களுக்கு கவலை ஏதாவது இருக்குமா என்ன? வாழ்க்கை என்னும் கடலை எளிதாகக் கடக்க ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் துணையை அனைவரும் நாடுவோமாக!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 89

கோவிந்தராவ் டோல்

இந்த லீலை **"ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதிதான் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர்"** என்கிற அத்தியாயத்தில் சுருக்கமாக விவரிக்கப்பட்டிருந்தாலும், இந்த அத்தியாயத்தில் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

சிந்தோபந்த் டோலுடைய மகனான கோவிந்தராவ் பந்த் டோல் வயிற்று வலியால் மிகவும் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவர் நல்துர்கா என்னும் இடத்தில் வேலை செய்துகொண்டிருந்தார். வயிற்றுவலி மிகவும் அதிகமான காரணத்தால் வேலைக்கு விடுப்பு எடுத்துக்கொண்டு அக்கல்கோட்டில் உள்ள தன் வீட்டுக்கு வந்தார். அவர் கானகாபூர் சென்று அங்கிருக்கும் தத்தாத்ரேயருக்கு சேவைகள் செய்யலாம் என்று முடிவு செய்தார். சிந்தோபந்த் தன் மகனிடம், **"தத்தாத்ரேயரின் அவதாரமான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் இங்கேயே இருக்குபோது நீ ஏன் கானகாபூர் செல்ல வேண்டும். ஸ்ரீ ஸ்வாமி உன் பிரச்சனைகளை சரி செய்வார்"** என்று கூறி ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக ஒருவருடன் அனுப்பி வைத்தார். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அப்பாசாஹெப் மானேவின் வீட்டில் இருந்தார். கோவிந்தராவ் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்துவிட்டு அவருடைய பாத தீர்த்த பிரசாத்தை பெற்றுக்கொண்டார். கோவிந்தராவுடன் வந்திருந்தவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம், **"இவர் கானகாபூர் செல்ல ஆவலாக இருக்கிறார். தயவுசெய்து அவருக்கு அனுமதி அளிக்க வேண்டும்"** என்று கேட்டுக்கொண்டார். அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி, **"போக வேண்டாம். இங்கேயே**

இரு" என்று கூறினார். கோவிந்தராவுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் மீது முழுமையான பக்தி கிடையாது. அதனால் அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் வார்த்தைகளை மீறி கானகாபூர் சென்றார். இரண்டரை ஆண்டு காலம் அவர் அங்கேயே தங்கியிருந்து சேவைகள் செய்து கொண்டிருந்தார். அப்போது ஒரு நாள் அவருக்கு **"அக்கல்கோட்டுக்குச் செல்"** என்றொரு கனவு தோன்றியது. இருப்பினும் அதை பொருட்படுத்தாமல் கானகாபூரிலேயே தங்கியிருந்தார். அவருடைய உடல்நிலை நாளுக்கு நாள் மோசம் அடைந்துகொண்டே போனது. காய்ச்சலால் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

இங்கு அக்கல்கோட்டில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அரண்மனையில் இருந்தார். அப்போது சிந்தோபந்த் டோல் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்வதற்காக சென்றார். அரண்மனை வளாகத்தில் சிறுவர்கள் பள்ளிக்கூடம் ஒன்று உண்டு, அங்குதான் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அமர்ந்திருந்தார். டோல் தரிசனம் பெற்றுக்கொண்டு எழுந்து செல்ல முற்பட்டார். அச்சமயத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி அங்கிருந்த ஒரு சிறுவனின் கரும்பலகையை வாங்கி டோலிடம் கொடுத்தார். அதில், **"கோவிந்தராவ் இங்கு வந்தால் நலமாகி விடுவான்"** என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. அந்த கரும்பலகையில் இரண்டு குதிரை படங்கள் ஒட்டப்பட்டிருந்தன. அந்த கரும்பலகையை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் பெற்றுக்கொண்டு, **"கண்கள் வெளியே வந்துவிட்டன"** என்று கூறினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் வார்த்தைகளை புரிந்து கொண்டு கோவிந்தராவை அக்கல்கோட்டுக்கு அழைத்து வருவதற்காக டோல் குதிரையை அனுப்பி வைத்தார்.

அக்கல்கோட் வந்தடைந்த பின்னர் கோவிந்தராவ் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அருகிலேயே ஒன்பது முதல் பத்து ஆண்டுகள் வரை தங்கியிருந்தார். இருப்பினும் அவருடைய நோயின் தாக்கம் சிறிது சிறிதாகத்தான் குறைந்து கொண்டிருந்தது. அமாவாசை பௌர்ணமி போன்ற நாட்களில் அதிகமான வேதனையை அவர் அனுபவிப்பார். அப்படி ஒரு நாள் அவர் எதையுமே உட்கொள்ள முடியாத நிலையில் மிகுதியான வேதனையை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த சமயத்தில், ஸ்ரீ ஸ்வாமி கோவிந்தராவின் வீட்டுக்கு வந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி **"பொற்கொல்லன் எப்படி இருக்கிறான்"** என்று கேட்டவுடன் அவர் பேய் பிடித்தது போல ஏதேதோ சம்பந்தமில்லாமல் பேசத்தொடங்கினார். கோவிந்தராவ் ஆடிக் கொண்டே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அருகில் சென்று **"ஒரு சந்நியாசி ஏன் ஒரே இடத்தில் மட்டும் தங்கியிருக்க வேண்டும்? ஒரு சந்நியாசி கோவிலில் தங்கி இருக்க வேண்டுமா அல்லது மடத்திலா?"** என்று

கூறிக்கொண்டே முரட்டுத்தனமாக நடந்துகொண்டே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தன் காலால் தாக்க முற்பட்டார், ஆனால் அவருடைய சேவகர்கள் தடுத்துவிட்டனர். பிசாசின் பிடியில் சிக்கிக் கொண்டிருந்த கோவிந்தராவை பார்த்து எதுவும் பேசாமல் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் வீட்டை விட்டு வெளியே சென்று அங்கிருந்த அத்தி மரத்தின் கீழ் அமர்ந்து கொண்டார். பிசாசும் அவரை துரத்திக் கொண்டு வெளியே வந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுக்கு அருகில் சென்று அமர்ந்துகொண்டு, **"சந்நியாசி ஏன் ஒரு ஊரில் தங்கவேண்டும்?"** என்று கேட்டது. கூடியிருந்த மக்கள் மிகுந்த பயத்தில் நடுங்கிக் கொண்டே ஸ்ரீ ஸ்வாமி இதை எப்படியாவது கட்டுக்குள் கொண்டு வர வேண்டும் என்று எண்ணினர். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் உரக்கமாக "இவனை இரும்புச் சங்கிலியால் கட்டிபோடுங்கள்" என்று கூறினார். இதே வரியை ஸ்ரீ ஸ்வாமி மூன்று முறை மீண்டும் மீண்டும் கூறினார். கோவிந்தராவ் வலி தாங்கமுடியாமல், **"மஹராஜ், நான் செத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். என்னை தயவு செய்து விடுவியுங்கள்"** என்று கெஞ்சினார். **"மஹராஜ் நான் உங்களிடம் மரியாதை இல்லாமல் நடந்து கொண்டு விட்டேன். என்னை மன்னித்து அருளுங்கள். தயவு செய்து கோவிந்தராவை என்னுடைய பணத்தை திருப்பி அளிக்குமாறு கூறுங்கள். நான் போய் விடுகிறேன்"** என்று கூறியது.

இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கணபதிராவ் டோல் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம், **"நீங்கள் கூறும் பணத்தை நான் தரத் தயாராக இருக்கிறேன். தயவுசெய்து கோவிந்தராவை குணப்படுத்துங்கள்"** என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி, **"ஒரு பைசா கூட கொடுக்காதே! நான் என் பாதுகைகளால் (செருப்பால்) அடித்தே விரட்டி அனுப்புகிறேன்"** என்று கூறியவுடன் டோல் அமைதியாக இருந்தார். அப்போது ஒரு முஸ்லிம் வேலையாள் ஒருவன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜை தரிசனம் செய்வதற்காக வந்தான். அவன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம், **"இந்த பிசாசை விடுவிக்கக் கூடாதா! இது மிகுந்த துன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறது"** என்று கூறினான். அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி, **"நீதான் பெரிய தாடியுடன் வந்திருக்கிறாயே! நீயே அதன் சங்கிலியை காலில் இருந்து கழற்றிவிடு"** என்று கூறியவுடன் அவன் மௌனமானான். பின்னர் ரமாபாய் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்வதற்காக வந்தாள். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மகராஜ் அவளை கோவிந்தராவுடைய சங்கிலியை கழற்றிவிடுமாறு கூறினார். அவளுடைய கை பட்டவுடன் அவருடைய கால்களும் கைகளும் விடுவிக்கப்பட்டன. இந்த அற்புதத்தை நேரில் கண்ட அனைவரும் ஆச்சரியத்தில் மூழ்கினர். பிறகு இரண்டு அல்லது மூன்று நாட்களுக்கு கோவிந்தராவ் வேதனையை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார். பின்னர் உடல்நலம் தேறி ஆரோக்கியம்

அடைந்தார். இருப்பினும் அந்த பிசாசின் தாக்கம் சிறிதளவு அவருக்கு இருந்தது. **"உன்னுடைய ஐம்பத்தி ஐந்து வயதுக்கு பிறகு அந்த பிசாசு உன்னைவிட்டு முழுமையாக நீங்கிவிடும்"** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் கூறினார்.

கோவிந்தராவ் டோலுக்கு ஐம்பத்தி ஐந்து வயது ஆனபோது ஒரு நாள் விடியற்காலையில் அவருடைய கனவில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி தோன்றி, ஒரு பெரிய கட்டியை எடுத்து வெளியே போட்டுவிட்டு, **"இனி நீ நலமடைவாய்"** என்று கூறி மறைந்தார். கோவிந்தராவ் கண்விழித்து பார்த்த போது அவருடைய வயிறு தட்டையாக இருந்ததை கண்டு மிகுந்த சந்தோஷமும் ஆச்சரியமும் அடைந்தார். மருத்துவர்கள் முன்பு அவரிடம் இந்த நோய் மிகவும் ஆபத்தானது என்றும் அதை அறுவை சிகிச்சை செய்துதான் குணப்படுத்த முடியும் என்று கூறியிருந்தனர். ஆனால் வைத்தியநாதனாக ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் இருக்கும் போது மருத்துவர்களின் வைத்திய முறைகளுக்கான தேவை இருக்குமா என்ன?

இந்த லீலையில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தன் மீது பற்றில்லாத ஒரு பக்தனைக் கூட காப்பாற்றி அருளியதன் மூலம், அவருடைய பக்தர்களை அவரே தேர்ந்தெடுக்கிறார் என்பதை நாம் உறுதியாக உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறதல்லவா!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 90

புனேவைச் சேர்ந்த கல்புவா

இது புனேவில் வாழ்ந்து வந்த ஒரு கல்புவாவின் கதை. இவர் ஒரு பிராமணருடைய மகனின் கால்களில் கல்லை போட்டுவிட்டார். இதன் காரணமாக அவர் மீது வழக்கு போடப்பட்டது. ஆனால் இவருக்கு மனநிலை சரியில்லை என்று தீர்ப்பு அளிக்கப்பட்டு மனநல மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டார். அவர் அங்கு எப்போதும், **"நேரம் வந்துவிட்டது. அது ரத்தத்தை குடிக்கிறது. நேரத்தை பத்திரமாக வைத்திருங்கள். நேரம் வந்துவிட்டது"** என்று மீண்டும் மீண்டும் நாமஜபம் போல கூறிக்கொண்டே இருந்தார்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ சதாசிவ கவண்டியும் வாமன்புவாவும் உலாவிக் கொண்டிருந்த போது அந்த மருத்துவமனையை அடைந்தனர். வாமன்புவா அவரிடம், **"நீங்கள் பார்ப்பதற்கு துறவி போல தெரிகிறீர்களே! பிறகு ஏன் பிசாசு போல நடந்து கொள்கிறீர்கள்? உங்களுடைய குரு யார்?"** என்று கேட்டார். அதற்கு, "உங்களிடம் ஒரு பிராமணர் அனுப்பிவைக்கப்பட்டார், ஆனால் நீங்கள் அவரை கேலி செய்தீர்கள். அவர்தான் என்னுடைய குரு. பொதுஜன தொந்தரவுகளை தவிர்க்கவே நான் இந்த முறையில் நடந்து கொள்கிறேன்" என்று கூறினார். பின்னர் சதாசிவராவ் தலைமை மருத்துவரிடம் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு அவரை புனேவில் உள்ள சுக்ரவார் பீடத்துக்கு அழைத்து வந்து சேவைகள் புரிந்து கொண்டிருந்தார். காலப்போக்கில் கல்புவா மிகவும் பிரசித்தி அடைந்தார். ஸ்ரீ வாமன்புவா இவரை தரிசனம் பெற செல்வதுண்டு.

கல்புவாவின் மீது வழக்கு பதிவு செய்திருந்த பிராமணர் ஒருமுறை அக்கல்கோட்டுக்குச் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்தார். அவரிடம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், **"ஏ! என் மீது வழக்கு போட்டதில் உனக்கு என்ன கிடைத்தது?"** என்று கோபமாகக் கேட்டார். அதைக் கேட்டவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறுவது யாரைப் பற்றி என்பதை புரிந்து கொண்டு அவரிடம் தன்னை மன்னிக்குமாறு பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். அனைத்து மகான்களும் ஒன்றுதானே!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 91

கோவிந்த் பாண்டுரங் க்ஷேமி

சோலாப்பூரில் கோவிந்த் பாண்டுரங் க்ஷேமி என்கிற ஒருவர் இருந்தார். அவர் அக்கல்கோட் வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்துவிட்டு அமர்ந்துகொண்டார். அதே சமயத்தில் சோலாப்பூரிலிருந்து ஒரு மருத்துவர் அங்கு வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்தார். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அந்த மருத்துவரிடம், **"இந்த க்ஷேமியின் முகத்தைப் பார்"** என்றார்.

க்ஷேமியின் உடல்நலத்தில் எந்தவித பாதிப்பும் அப்போது இல்லை. மருத்துவர் நன்றாக பரிசோதனை செய்துவிட்டு அவர் உடலில் எந்தவித கோளாறும் இல்லை என்று கூறினார். பின்னர் சில நாட்களுக்குப் பிறகு க்ஷேமி கடுமையான ஒரு நோயால் பாதிக்கப்பட்டார்.

முற்றும் உணர்ந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமி தன் பக்தர்களுக்கு ஏற்படப் போகும் துன்பங்களை முன்பே உணர்த்தி அவர்களை அதற்கான தயாரான மனநிலைக்கு கொண்டு வந்துவிடுவார். கர்ம வினையின் காரணமாக துன்பங்கள் என்பது வந்துதான் தீரும். அதை அனுபவித்துத்தான் தீரவேண்டும், ஆனால் ஒருவருக்கு குருவின் கடாக்ஷம் இருக்குமாயின் அந்த துன்பத்தின் வேதனை குறைக்கப்படும். அதேபோல் க்ஷேமியும் தன் கடைசி காலம் வரை இந்த நோயினால் அவதியுற்றார். இதன் காரணமாக அவரால் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சேவைகள் செய்ய முடியவில்லையே என்கிற வருத்தம் அவருக்கு மிகுதியாக இருந்தது. இருப்பினும் கர்மாக்களை அனுபவித்து முடித்துவிட்டால் இன்னொரு பிறவி தேவையில்லையே! இதை க்ஷேமி உணர்ந்திருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்வதிலேயே திருப்தி அடைந்து கொண்டார்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 92

தூய்மையான பக்தி

ஒருநாள் விடியற்காலையில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் கண்பத்ராவ் ஜோஷியின் வீட்டுக்கு வந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை கண்டவுடன் வீட்டிலிருந்தவர்கள் அனைவரும் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். ஜோஷிபுவா ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை அமரவைத்து அபிஷேகம், ஆராதனை செய்து சோடச உபசாரங்கள் செய்தார். பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அணிந்து கொள்ள மஞ்சள் நிற பட்டு வேட்டியைக் கொடுத்தார். நைவேத்தியங்கள் படைத்து பூஜைகள் செய்தார். அப்போது அவருடைய மனதில் ஒரு எண்ணம் தோன்றியது.

எப்படியும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி உணவருந்தியபிறகு இந்த மஞ்சள் நிற பட்டாடையை யாரிடமாவது கொடுத்துவிடுவாரே! என்று அவர் சந்தேகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தன் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்துகொண்டு, **"உன் பட்டு வேட்டியை நீயே வைத்துக்கொள்"** என்று கூறிவிட்டு ஆடைகள் எதுவுமே அணியாமல் சென்றுவிட்டார். ஜோஷிபுவா மீண்டும் மீண்டும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை மன்றாடி கேட்டுக்கொண்ட போதிலும், **"நீ வேட்டியைப் பற்றி சந்தேகப்பட்டாய்"** என்று கூறியவாறே தெருவில் இறங்கி நடந்து சென்றுவிட்டார். அப்போது வைத்யா என்கிற பக்தர் தன் வீட்டுக்கு வந்து உணவருந்துமாறு அழைத்தவுடன் அவருடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சென்றார்.

இந்த லீலை மிகவும் எளிமையானதாகத் தெரிந்தாலும் அதில் பொதிந்திருக்கும் உள்-அர்த்தம் மிகவும் நுட்பமானது. பக்தி என்பது தூய்மையான அன்பில் மட்டுமே இருக்கிறது, அது நாம் அளிக்கும் பொருட்களில் இல்லை. இதை புரிந்து கொண்டால் நம் வாழ்க்கை வளமாக இருக்கும் என்பதை நமக்கு உணர்த்துவதற்காக ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் இவ்விதமாக பொய்க் கோபத்தை வெளிப்படுத்துகிறார் என்றே தோன்ற வைக்கிறது.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 93

ஜெகன்நாத் ராவுடைய நோயை குணப்படுத்துதல்

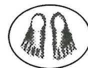
மும்பைவாசியான ஜெகன்நாத் ராவ் என்கிறவருக்கு கால்களில் புண்கள் ஏற்பட்டு மிகவும் துன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் பலவகையான மருத்துவ முறைகளை கையாண்டும் அவை எந்தவித பலனும் அளிக்கவில்லை. அதனால் மருத்துவர்கள் முட்டிக்கு கீழேயுள்ள கால்களின் பகுதியை நீக்கிவிடலாம் என்று முடிவு செய்தனர். இதை ஜெகன்நாத்தினால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. உடல் நலிந்து மிகவும் வலுவிழந்து

காணப்பட்டார். அவருடைய நண்பர் ஒருவர் அக்கல்கோட் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்தால் இந்த நோயிலிருந்து விடுபடலாம் என்று தக்க சமயத்தில் அறிவுரை வழங்கினார். இதைக் கேட்டு மகிழ்ச்சி அடைந்தவராய் தன் மனைவி, நண்பர் மற்றும் ஒரு சமையல்காரனுடன் கிளம்பி அக்கல்கோட்டில் உள்ள கண்பத்ராவ் உடைய வீட்டில் தங்கினார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அப்போது சோளப்பாவின் வீட்டில் தங்கியிருந்தார். ஜெகன்நாத் ராவ் பழங்கள் மற்றும் தேங்காய் ஆகியவற்றுடன் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் அதியற்புதமான உருவத்தைக் கண்டவுடன், இவர் தன் நோயை கண்டிப்பாகக் குணப்படுத்தி விடுவார் என்கிற நம்பிக்கை அவருக்கு ஏற்பட்டது. அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம், **“மஹராஜ், என்னுடைய காலில் உள்ள நோயை சரியாக்குங்கள் இல்லையேல் என் உயிரை எடுத்து விடுங்கள்”** என்று மன்றாடி பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். அவர் இவ்வாறு கூறியவுடன் அவர் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் உருண்டோடின, அவருடைய உடல் முழுவதும் கொட்டிய வியர்வையால், அவர் அணிந்திருந்த ஆடை முழுவதும் நனைந்தது. அவர் கால்களில் காயத்திற்கு போட்டிருந்த கட்டும் அவிழ்ந்து விழுந்தது. அந்த புண்கள் கூட ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்ய விருப்பப்பட்டு அவை தானாகவே தன்னை விடுவித்துக் கொண்டனவோ! அந்த புண்களைப் பார்த்தவுடன் சுற்றியிருந்தவர்கள் அனைவருக்கும் மிகவும் வருத்தமாக இருந்தது.

புண்கள் முழுவதுமாக திறந்து கொண்டவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ், **“மாதர்சோத், வலி இருக்கிறதா?”** என்று கேட்டார். உடனே ஒரு வேலையாளை புண்களுக்கு போடப்பட்டிருந்த கட்டுகளை எடுத்து அப்புறப்படுத்துமாறு கூறினார். அவற்றை பார்த்து, **“இந்த பெஹன்சோத்தை (கெட்ட வார்த்தை) தூக்கி ஏறி”** என்று கூறினார். அந்த புண்களுக்கு புது கட்டு போடப்பட்டது. அவர் மெதுவாக நடந்து பின்புறம் நோக்கிச் சென்றார். அவருடைய மனைவி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடைய பாதத்தில் தன் தலையை வைத்துக் கொண்டு தன் மாங்கல்யத்தை காப்பாற்றுமாறு கதறினாள். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தலையை அசைத்துக் கொண்டே ஒரு சில வார்த்தைகளை கூறினார், அதை எவராலும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

பின்னர் ஜெகன்நாத் ராவ் நடந்தவைகள் அனைத்தையும் ஜோஷிபுவாவிடம் தெரிவித்தார். நோய் கண்டிப்பாக குணமடைந்துவிடும் என்று நம்பிக்கையுடன் கூறினார். ஜெகன்நாத் தினமும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்வதற்காக செல்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். அப்படி ஒருமுறை செல்லும்

போது, **“இந்த மருந்துகளிலிருந்து எப்போது நான் விடுதலை பெறப்போகிறேனோ! யாருக்கும் தெரியாது”** என்று வெறுப்புடன் கூறினார். அதைக்கேட்டவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி, **“புது மருந்துகள் தயாராகிக் கொண்டிருக்கின்றன”** என்று கூறினார். ஜெகன்நாத் ராவ் ஸ்வாமியின் பாத தீர்த்தத்தை மட்டுமே மருந்தாக எடுத்துக் கொண்டார். புண்களை ஈக்கள் மொய்க்காமல் இருக்க ஒரு களிம்பை தடவி கட்டு போட்டுக் கொள்வார். அவர் தன் வேலையாளின் துணையுடன் கழிப்பறைக்குச் சென்று வரும் வழியில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மொஹலாய்க்கு சென்றுள்ளதாக கேள்விப்பட்டார். உடனே தன் வேலையாளின் தோள் மீது தாங்கியவாறு 15 மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள நரகுண்டா என்கிற இடத்திற்குச் சென்றார். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஒரு தர்காவில் அமர்ந்திருந்தார். ஜெகன்நாத் ராவ் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதங்களை வணங்கிவிட்டு, **“நான் இப்போது என்ன செய்வது? இந்த வலியில் இருந்து என்னை காப்பாற்றுங்கள்”** என்று கதறினார். அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி, **“முதலாளி இன்னும் வரவில்லை”** என்று பதிலளித்தார். இதைக் கேட்ட ஜெகநாத், **“கடவுளே! எனக்கு என்னையே யார் என்று தெரியாது, பிறகு முதலாளி யார் என்பது தெரியுமா?”** என்று கூறிவிட்டு தன் பையிலிருந்து வெள்ளிப் பாதுகையை எடுத்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தில் அணிவித்துவிட்டு, அதை மீண்டும் தன் பையில் போட்டுக் கொண்டார். **“இந்த பாதுகைகளின் தீர்த்தத்தைத் தவிர எனக்கு வேறு எந்தவித மருந்தும் தேவையில்லை. இந்த பாதுகைகள் என்னை காப்பாற்றட்டும் அல்லது சாவை அளிக்கட்டும்”** என்றார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தன் கருணை மிகுந்த கரங்களை அவருடைய தலையில் வைத்து ஆசீர்வதித்தார். பின்னர் ஜென்கநாத் ராவ் அக்கல்கோட் வந்தடைந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி அக்கல்கோட் வந்தடைந்து விட்டதாக ஒரு கனவு கண்டார், விழித்திக்கொண்டவுடன் அது உண்மைதான் என்று தெரிந்து கொண்டார்.

அவருடைய நோய் மெதுமெதுவாக குறையத் தொடங்கியது. அவர் சில நாட்கள் அக்கல்கோட்டில் தங்கியிருந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சேவைகள் செய்த பிறகு மும்பை செல்ல ஸ்வாமிகளிடம் அனுமதி கேட்டார். அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அனுமதி அளித்தார். பின்னர் சில நாட்களுக்குப் பிறகு அவருடைய கால்கள் குணமடைந்து அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பரம பக்தரானார். ஒருநாள் அவர் தன் கால்களை மருத்துவரான தன் சகோதரர் தாஜியிடம் காண்பித்தார். அதைக் கண்டு அவர் மிகுந்த ஆச்சரியம் அடைந்தார்.

வாழ்க்கையே முடிந்துவிட்டது என்று எண்ணிய ஒரு பக்தரின் வாழ்க்கையை முழுவதுமாக மாற்றிய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய ஒவ்வொரு லீலையையும் வெறும் வார்த்தைகளால் வர்ணித்துவிட முடியுமா என்ன?

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 94

குருடன் கண் பார்வை பெறுதல்

ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தேஷ்முக்கின் வீட்டில் அமர்ந்து கொண்டிருந்தார். அவருடன் பாபா சபனீஸ், ராமதாசிபுவா, பாபா யாதவ், கோபால் பட் மற்றும் சுந்தராபாயி ஆகியோருடன் பலர் இருந்தனர். அச்சமயத்தில் ஒரு பிராமணப் பெண் தன் மகனுடன் சுந்தராபாய்க்கு அருகில் அமர்ந்திருந்தாள். ஷிவுபாய் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜிடம், **"இந்த சிறுவனுடைய கண்பார்வை பூணூல் அணிவிக்கப்பட்ட பின் பறிபோய்விட்டது. அவனுக்கு மீண்டும் கண்பார்வை கிடைக்க அருள் புரியவேண்டும்"** என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டாள். அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி, **"என்னை சோதிப்பதற்காக ஐந்து பிசாசுகள் வருகின்றன. அந்த சோதனையின்போது இந்த சிறுவன் கண் திறப்பான்"** என்று கூறினார். அவர் கூறி முடித்த சில நொடிகளில் தலையில் ஒரு துணியைக் கட்டிக் கொண்டவாறு ஐந்து வைஷ்ணவர்கள் அங்கு வந்தனர். அவர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளைப் பற்றி முன்பே கேள்விப்பட்டிருந்தனர். அவர் சந்நியாசியாக இருப்பினும் அனைவருடைய வீட்டிலும் உணவருந்துவது எந்த தர்மத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது என்ற எண்ணம் கொண்டிருந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை போலியானவர் என்று அம்பலப்படுத்த வேண்டும் என்கிற எண்ணத்துடன் அவர்கள் வந்திருந்தனர்.

அவர்கள் ஐவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தில் நமஸ்கரிக்க வேண்டும் என்கிற எண்ணம் கூட இல்லாமல் அமர்ந்து கொண்டு, கன்னடம் மற்றும் சமஸ்கிருதத்தில் தங்களுக்குள் உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அச்சமயத்தில் ஒரு ஆச்சாரியர் ஏழு வைஷ்ணவர்களுடன் அங்கு வந்து சாஷ்டாங்கமாக ஸ்ரீ

ஸ்வாமிகளை வணங்கினர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அந்த குருட்டு சிறுவனை தன்னருகில் வருமாறு அழைத்து, **"இந்த துஷ்டர்களின் மனதில் இருக்கும் கேள்விகளுக்கு நீ பதில் கூறு"** என்று கூறினார். அதற்கு அந்த சிறுவன், **"எனக்கு அவர்கள் பேசும் ஒரு வார்த்தை கூட புரியவில்லை. நான் எப்படி பதிலளிப்பது?"** என்று கேட்டான். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தன் கழுத்திலிருந்த மாலையை எடுத்து அந்த சிறுவனின் கழுத்தில் போட்டு விட்டார். அவனுடைய கண்களை சாமந்திப் பூவினால் தொட்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடைய தெய்வீகக் கரங்கள் அவன் மீது பட்டவுடன் அவனுடைய கண்கள் திறந்து கொண்டன. அவன் முழு வேகத்துடன் வேதங்களில் இருந்து சில ஸ்லோகங்களைக் கூறிவிட்டு, பகவத்கீதை மற்றும் பாகவதம் ஆகியவற்றிலிருந்து ஸ்லோகங்களைக் கூறி மேற்கோள் காட்டி அந்த வைஷ்ணவர்களுடைய மனதிலுள்ள சந்தேகங்களுக்கு பதிலளித்தான்.

சிறுவனுடைய வியாக்கியானங்களைக் கேட்டவுடன் வைஷ்ணவர்களுடைய கர்வம் குறைந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடைய சக்திகளை உணர்ந்து கொண்டு அனைவரும் சரணடைந்தனர். அவர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம், **"நாங்கள் முட்டாள்தனமாக உங்களை சந்தேகப்பட்டு விட்டோம். தயவு கூர்ந்து எங்களுக்கு மன்னிப்பு அளிக்க வேண்டும். மனம் திருந்தி மன்னிப்புக் கேட்பவர்களை மன்னிக்க வேண்டும் என்று வேதங்களில் கூட கூறப்பட்டுள்ளதே!"** என்று கெஞ்சினார்கள். இதைக் கேட்டவுடன், **"நான் யார் வீட்டில் வேண்டுமானாலும் உணவருந்துவேன். நீங்கள் என்னையா சோதனை செய்ய வந்துள்ளீர்கள்! உன் தாய் ஒரு முஸ்லிமிடம் உறவு கொண்டிருந்தாள். நீ இமாம் பாஷாவுக்கு பிறந்தவன். நீ அதை சோதித்துக் கொள்ளவில்லை!"** என்றார். இதைக் கேட்டவுடன் அந்த வைஷ்ணவருக்கு பெருத்த அவமானமாகிவிட்டது. அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜிடம், **"ஸ்வாமி, இந்த தவறுக்கு ஏதாவது பரிகாரம் இருக்கிறதா? தயவுசெய்து கூறுங்கள். நான் உங்கள் அடிமை. தயைகூர்ந்து என்னை மன்னிக்க வேண்டும். நேற்று பண்டரிநாதனுடைய வீட்டு விருந்தில் உங்களைப் பற்றி ஒருவர் கூறினார். அப்போது நாங்கள் அகம்பாவத்தில் உங்களைப் பற்றி அவதூறாகப் பேசினோம். உங்களை சோதிக்க எண்ணி இங்கு வந்தோம். என்னைவிட ஒரு மஹாபாவி யாருமே இருக்க முடியாது! இதை நான் அனுபவத்தில் உணர்ந்து கொண்டேன். நற் கர்மாக்களின் காரணமாக உங்களுடைய தரிசனத்தைப் பெற்று இன்று மன்னிப்பு கேட்கிறேன். நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் அதற்கு கீழ் பணிகிறேன்"** என்று கூறினார்.

கருணையின் வடிவமான ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், **“உன் மதத்தின் சம்பிரதாயத்தின்படி நடந்து கொள். கங்கையில் நீராடியபின்னர் உன் தீய கர்மாக்கள் அனைத்திலிருந்தும் விடுபடுவாய்”** என்று ஆசீர்வதித்தார். மனமகிழ்ந்த வைஷ்ணவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பாதத்தில் தன் தலையை பதித்து, **“ஸ்ரீ குரு தேவ தத்த..”** என்று உரக்கமாகக் கூறிவிட்டு தன் சொந்த ஊருக்குப் பயணம் மேற்கொண்டார். பின்னர் ஒவ்வொரு வருடமும் அக்கல்கோட் வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டார்.

ஆஹா! என்ன ஒரு அற்புதமான லீலை, குருடனுக்குக் கண் பார்வையும் கிடைத்தது, அவதூறாக அகம்பாவத்துடன் பேசியவர்களும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியுடைய பரம பக்தர்களாக மாறினார்கள்! ஒரே நேரத்தில் பல அற்புதங்களை நிகழ்த்த ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளைத் தவிர வேறு எவரால் முடியும்!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 95

ராமகிருஷ்ண புவா மடே

ஒருமுறை ராமகிருஷ்ண புவா மடே அக்கல்கோட் வந்திருந்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்துவிட்டு கீர்த்தனைகள் பாடினார். அந்த கீர்த்தனைகளில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுடைய சுதந்திரமான பழக்கவழக்கங்களை குறைகூறி, வேதங்களில் இருந்து மேற்கோள் காட்டி பாடல்களைப் பாடினார். மேலும் அவர், **“சங்கராச்சாரியார்தான் உண்மையான அவதாரம் என்றும், அவர் வர்ணாஸ்ரம தர்மத்தின் படி வாழ்ந்து மக்களை ஒற்றுமைப்படுத்துகிறார்”** என்று கூறினார். இதைக் கேட்டவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், **“நீ நாள் முழுவதும் எங்கு இருக்கிறாய்? உன் பணப்பெட்டியை நிரப்புவதற்காக ஒரு கடை வைத்து நடத்திக் கொண்டு உன் இஷ்டம் போல நடந்து கொள்கிறாயே! அது என்ன ஆன்மிகமா?”** என்று கேட்டார். புவா சிறிது வருத்தம் அடைந்தார்.

தன் கீர்த்தனைகளை முடித்துக் கொண்டு அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அருகில் அமர்ந்தபோது அவருக்கருகில் ஆன்மிகத்தில் மிகவும் அதீத ஞானம் பெற்ற ஒரு துறவி அமர்ந்து கொண்டிருந்தார். அவர் ஸ்லோகத்தை கூறி புவாவின் மனதில் ஏற்பட்ட சந்தேகங்களுக்கு விளக்கம் அளிக்கும் வகையில், **"நீங்கள் சதாராவில் மிகப்பெரிய ஞானி என்பதில் எந்தவித சந்தேகமும் இல்லை. நீங்கள் புனேவில் உள்ள சோமேஸ்வரர் கோவிலில் புராணக்கதைகள் கூறுகிறீர்கள். நான் உங்கள் குரு ஸ்ரீ உங்காவ்யோகவாத்கர் புவாவை பார்த்திருக்கிறேன். அவர் அகம்பாவம் துளி கூட இல்லாத ஒரு துறவி. நீங்களும் மிகவும் நல்லவர்தான், ஆனால் பிரம்மமான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயராக அவதரித்துள்ளார். நான்கு வேதங்களையும், ஆறு விதமான சாஸ்திரங்களையும், கடுமையான தவத்தை மேற்கொண்டாலும் இவருடைய சிறப்பை நம்மால் கனவில் கூட அறிந்துகொள்ள முடியாது. அப்படி இருக்கும்போது தினசரி வாழ்க்கையில் எப்படி சாத்தியம்? இப்படிப்பட்ட புராண புருஷரைப் பற்றி அகம்பாவத்துடன் அவர் முன்னிலையில் பேசுவது மகாபாவம். இதுபோன்ற பேச்சுக்கள் உங்களுக்கு பிரம்ம அனுபவத்துக்கு வழிவகுக்காது"** என்று அறிவுரை கூறினார்.

இந்த வார்த்தைகளை கேட்டவுடன் மடே புவா மனம் திருந்தினார். அவர் மீண்டும் மீண்டும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் மன்னிப்பு கேட்டுக்கொண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளும் அவரை மன்னித்தருளினார். நாளாக நாளாக ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் மீதான பக்தி அவருக்கு அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது. அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடன் எட்டு முதல் பதினைந்து நாட்கள் வரை தங்கியிருந்து சேவைகள் செய்துவிட்டு கீர்த்தனைகள் பாடுவதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டார்.

ஒருமுறை புவா அக்கல்கோட்டில் பாகவத சப்தாகம் நிகழ்த்தினார். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தொடர்ந்து தினமும் அந்த நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டு புராணத்தைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி தொடர்ந்து ஒரு புராணத்தை கேட்டது இந்த நிகழ்ச்சியில் மட்டும்தான். மகராஜிடம், **"ஒரு பண்டிதர் வந்திருக்கிறார்"** என்று கூறினால், **"பண்டிதனாக இருந்தால் என்ன! அவன் உன் பொறுமையை துண்டுதுண்டாக வெட்டி வைத்துவிடுவான்"** என்று கூறுவார்.

ஒருமுறை காஸ்-பாகில் மடே புவாவின் கீர்த்தனை நிகழ்ச்சி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அங்கு நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் கூடியிருந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஒரு உயரமான மேடையில் அலங்கரிக்கப்பட்ட நாற்காலியில்

அமர்ந்திருந்தார். ஒரு கீர்த்தனையில் **"எவருடைய பாதம் நம்மை சம்சார சாகரத்தின் அக்கரைக்கு எடுத்து செல்லும்?"** என்று அவர் பாடினார். சரியாக அச்சமயத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தன் வலது காலை கீழே இறக்கி விட்டுக் கொண்டார். அதைக் கண்டவுடன் பக்தி பரவசம் அடைந்த புவா தன் இடத்திலிருந்து குதித்தோடி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தை பிடித்துக் கொண்டு **"இதுவே அந்த பாதங்கள்"** என்று கண்ணீர் விட்டுக் கதறினார். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தன் இடது காலையும் இறக்கியவுடன், பாளப்பா அதை இறுக்கமாக பற்றிக்கொண்டார். அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் அனைவரும் ஆனந்தக் கண்ணீர் சிந்தி மகிழ்ச்சியில் திளைத்தனர். அனைவரையும் நல்வழிப்படுத்தி, தன் பாதகமலங்களில் சரணடைய வைத்து ரட்சிக்கும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் அருளைப் பெற்றால் ஆனந்தக் கண்ணீர் தானே வரும்!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

